ICCJ – Cheltuieli care nu au profitat societății contribuabile, ci asociatului unic al acesteia. Caracter nedeductibil

Legislaţie relevantă:

Codul fiscal, art. 21

Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

Față de acest principiu fiscal, bunurile și serviciile achiziționate de o societate, care prin specificul lor nu au legătură cu activitatea firmei și nu concură la realizarea veniturilor acesteia, ci au fost utilizate de asociatul unic al respectivei societăți, nu au caracter deductibil, fiind justificată calificarea lor drept dividende pentru care se datorează impozitul aferent.

Decizia nr. 3253 din 27 iunie 2012

Prin acțiunea formulată la data de 24 decembrie 2009, reclamanta SC ACM SRL Timișoara a chemat în judecată Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș, solicitând anularea deciziei de impunere nr. 355/30 iunie 2009 emise în baza raportului de inspecție fiscală nr. 2903/29 iunie 2009 și exonerarea societății de plata sumei de 1.475.808 lei obligații fiscale, din care debit principal, constând în TVA, impozit pe profit, impozit pe dividende și impozit pe veniturile nerezidenților, în valoare totală de 742.111 lei, precum și accesorii, respectiv majorări de

întârziere, în sumă de 733.697 lei.

În motivarea cererii, reclamanta a învederat că obligațiile fiscale au fost greșit stabilite, prin interpretarea și aplicarea eronată a legii, atât referitor la constatarea nedeductibilității unor cheltuieli, ce a condus la majorarea bazei impozabile, cât și la reținerea unei taxe pe valoarea adăugată suplimentară.

Prin precizarea de acțiune formulată la termenul de judecată din 22 aprilie 2010, reclamanta a cerut introducerea în cauză a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, competentă în soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de impunere.

Ulterior, s-a depus la dosar decizia nr. 1036/155/17 mai 2010 prin care pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș a soluționat contestația depusă de reclamantă, prin care a desființat parțial decizia de impunere, dispunând încheierea unui nou act administrativ fiscal, pentru capetele de cerere privind:

– majorarea bazei de impunere cu suma de 64.289 lei;

-TVA colectată în sumă de 225.248 lei și TVA deductibilă în luna aprilie 2004;

-TVA deductibilă în sumă de 14.961 lei;

-TVA aferentă veniturilor recalculate pentru persoanele afiliate, în sumă de 12.216 lei și accesorii TVA în valoare de 522.105 lei.

Prin aceeași decizie pârâta a respins contestația pentru:

-impozitul pe dividende de 23.672 lei;

-impozitul pe profit de 63.725 lei și accesorii aferente de 33.551 lei:

-impozitul pe veniturile nerezidenților de 212.328 lei și accesorii aferente de 142.727lei și

-TVA în valoare de 19.878 lei.

În raport de conținutul deciziei emise în soluționarea contestației, în ședința publică din 15 iulie 2010 reclamanta și-a precizat acțiunea, arătând că înțelege să conteste și decizia nr. 1036/155/2010, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea parțială a actelor administrative atacate și exonerarea societății de la plata obligațiilor fiscale și a accesoriilor pentru care nu s-a dispus desființarea deciziei de impunere.

Prin concluziile prezentate la 22 iunie 2011, reclamanta a solicitat în principal admiterea acțiunii, astfel cum a fost formulată, iar în subsidiar, anularea în parte a actului administrativ pentru suma de 1.373.857 lei, conform expertizei contabile efectuate în cauză.

Prin sentința civilă nr. 297 din 6 iulie 2011, Curtea de Apel Timișoara -Secția contencios administrativ și fiscal a admis în parte acțiunea și a anulat parțial decizia de impunere nr. 355/2009 și decizia nr. 1036/155/2010 doar referitor la impozitul pe veniturile obținute de nerezidenți, în cuantum de 212.328 lei, precum și accesoriile aferente, de 142.727 lei, dispunând exonerarea reclamantei de la plata sumelor menționate.

Prin aceeași hotărâre instanța a respins în rest acțiunea în contradictoriu cu Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș, dispunând respingerea acțiunii în ansamblu față de Agenția Națională de Administrare Fiscală pentru lipsa calității procesuale pasive.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a constatat că, în raport de restrângerea acțiunii prin precizarea formulată la termenul de judecată din 15

iulie 2010, urmează a analiza doar petitele privind impozitul pe dividende, majorarea bazei impozabile pentru impozitul pe profit și impozitul pe veniturile nerezidenților.

Astfel, referitor la impozitul pe dividende, instanța a reținut că este corectă concluzia organelor fiscale privind nedeductibilitatea unor cheltuieli care nu au profitat societății reclamante, ci asociatului unic, fiind vorba de cheltuieli de cazare, lucrări de construcții, textile și confecții, lenjerie, decorațiuni și tablouri, draperii, cuverturi, obiecte de inventar, ș.a.

În acest sens, instanța a constatat că acele cheltuieli nu au servit activității economice a reclamantei, fiind astfel incidente prevederile art. 7 pct.12 Cod fiscal, potrivit cărora „se consideră dividend din punct de vedere fiscal și se supune aceluiași regim fiscal ca veniturile din dividende suma plătită de o persoană juridică pentru bunurile sau serviciile furnizate în favoarea unui participant la persoana juridică, dacă plata este făcută de persoana juridică în folosul personal al acestuia”.

Referitor la autoturismul marca „a” achiziționat în anul 2004, s-a reținut că în mod corect au fost considerate ca nedeductibile cheltuielile cu amortizarea, reclamanta datorând impozitul pe dividende calculat de organele fiscale, fiind aplicabile dispozițiile art. 55 alin.3 lit.a Cod fiscal, în conformitate cu care constituie un avantaj impozabil „utilizarea oricărui bun, inclusiv a unui vehicul de orice tip, din patrimoniul afacerii în scop personal”.

Sub acest aspect s-a constatat că nu se regăsește excepția prevăzută de același text de lege privind vehiculul ce asigură deplasarea spre și de la locul de muncă, în condițiile în care societatea dispunea deja de numărul de autoturisme necesare folosirii în interesul serviciului de către

administratorul firmei și de personalul care avea activitate de teren.

Referitor la majorarea bazei impozabile, instanța a reținut legalitatea și temeinicia actului de control prin care s-a stabilit nedeductibilitatea unor cheltuieli în sumă de 398.278 lei.

Astfel, pentru suma de 30.735 lei, contravaloarea unor obiecte de mobilier necesare dotării spațiilor din cadrul sediului social inițial, aceste obiecte de inventar nu au fost facturate proprietarului imobilului la mutarea sediului și nici nu s-au mai regăsit în evidențele societății, instanța reținând că nu s-a făcut dovada casării lor.

Tot astfel, s-a constatat că au fost corect stabilite ca fiind nedeductibile cheltuielile cu amortizarea autoturismului marca „a”, de 21.534 lei și respectiv a autoturismului marca „v”, de 33.540 lei, aceste măsuri fiind folosite în interesul personal al conducerii societății.

Cu privire la aceste cheltuieli, s-a constatat că amortizarea nu este justificată pentru autoturismele care exced numărului limitat de lege în a fi considerate ca fiind folosite în scopul desfășurării activității.

Referitor la cheltuielile cu cazarea, instanța a reținut că acestea nu au caracter deductibil, de vreme ce reclamanta deținea spații de cazare la sediul social, nefiind justificată cazarea consultanților la hoteluri în Timișoara.

Tot astfel, instanța nu a stabilit caracterul deductibil al cheltuielilor efectuate pentru amenajarea grădinii de la sediul societății, de 25.922 lei, în raport de obiectul de activitate al firmei, cel de consultanță.

De asemenea, au fost considerate nedeductibile cheltuielile cu închirierea unui autoturism marca „c”, precum și cele efectuate cu transporturile autoturismelor marca „p” pe ruta România-Franța și retur, în condițiile în care reclamanta avea un parc de 13 autoturisme din care doar unul singur marca „p”.

Instanța a constatat ca fiind nedeductibile și cheltuielile efectuate în Franța pentru reparația autoturismului marca „p”, din acte rezultând că acea cheltuială a aparținut societății SA P France și nu reclamantei.

Nici cheltuielile cu contractarea unor servicii de consultanță în cuantum de 238.553 lei efectuate în intervalul 2007-2008 nu au fost considerate deductibile, în cazul HME C GmbH aceasta luând ființă ulterior datei facturării, iunie 2007, iar în situația serviciilor înregistrate la sfârșitul anului 2008, consultanța nefiind încă prestată și nici achitată de beneficiarul X.

Pentru considerentele deja expuse, instanța de fond a constatat că a fost bine calculată TVA suplimentară, cu referire la serviciile de consultanță prestate de HME C GmbH, această firmă fiind înființată după data de emitere a facturii de consultanță.

S-a reținut și faptul că este corectă recalificarea TVA colectată cu privire la serviciile de reparații/îmbunătățiri achiziționate de la SC S SRL, pe factură apărând destinația amenajare spațiu, iar, ulterior, punctul de lucru de pe str. Dorobanților fiind închis.

Au fost de asemenea considerate ca fiind eronată deducerea TVA pentru achiziționarea autoturismului marca „v”, închirierea de autovehicule și achiziția serviciilor de transport intercomunitar pentru autoturismul marca „p”, cheltuielile nefiind făcute în scopul realizării de venituri impozabile nedând dreptul nici la deducerea TVA,

nefiind considerate ca fiind făcute în scopul operațiunilor taxabile.

Din același considerent, instanța a înlăturat apărarea reclamantei privind nedeductibilitatea TVA referitoare la facturile de cazare, achiziția unor obiecte de inventar în imobilul aparținând fostului asociat unic,precum și achiziția și întreținerea unei plantații de pomi fructiferi în localitatea X și a unui teren construibil în localitatea Y, operațiuni ce nu pot fi considerate livrări de bunuri, în condițiile în care reclamanta nu realizează venituri din aceste investiții.

Instanța de fond a admis doar capătul de cerere privind impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți – persoane juridice, în valoare de 212.328 lei și accesoriile aferente.

Astfel, cu privire la societatea germană SR, s-a făcut dovada existenței certificatului de rezidență fiscală, eliberat de autoritatea competentă, instanța constatând că este lipsită de relevanță traducerea documentului la o dată ulterioară realizării veniturilor de către acea firmă străină.

Pentru societatea franceză FM, s-a constatat de asemenea, că reclamanta nu datorează impozitul pe veniturile nerezidenților, chiar dacă data eliberării certificatului de rezidență fiscală a fost 26 mai 2009, ulterioară realizării în 2005 a veniturilor, instanța reținând că normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, în vigoare în anul 2005, prevedeau că se procedează la regularizarea impozitului în cazul în care certificatul de rezidență fiscală atestă că persoana juridică avea statutul d rezident în state cu care România are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri, în anul sau perioada obținerii veniturilor.

Referitor la societatea elvețiană HME C GmbH s-a constatat incidența pct.15(2) din normele de aplicare a codului fiscal care vizează art. 118 din cod, potrivit cărora certificatul de rezidență fiscală trebuie să ateste calitatea de rezident ori în anul obținerii veniturilor ori în perioada pentru care a fost emis documentul.

Or, în condițiile existenței convenției pentru evitarea dublei impuneri între România și Elveția și a faptului că în certificatul de rezidență fiscală prezentat este menționată începerea rezidenței în anul 2007, s-a reținut nelegalitatea stabilirii impozitului pe veniturile nerezidenților.

Împotriva sentinței au declarat recurs atât reclamanta SC ACM SRL cât și pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În recursul societății s-a învederat că instanța de fond a greșit, considerând că unele cheltuieli efectuate ar fi nedeductibile deși rezultă că acestea au fost făcute în scopul realizării de profituri impozabile.

În acest sens, reclamanta a arătat că instanța și-a depășit atribuțiile, calificând ca fiind efectuate în interesul unor persoane fizice și nu al societății cheltuieli referitoare la cazare, obiecte de inventar, amortizarea autoturismelor marca „a” și „v”, închirierea unui autoturism marca „c”, transportul și reparația altei mașini, amenajarea unei grădini la sediul societății, amenajarea spațiilor de cazare și cazarea unor consultanți.

Toate aceste cheltuieli, a arătat reclamanta, au fost efectuate în interesul societății și pentru imaginea acesteia, în baza principiului libertății de gestiune și în scopul realizării de operațiuni taxabile.

O altă critică adusă sentinței de reclamantă este cea

referitoare la impozitul pe dividende, arătându-se că au fost eronat încadrate ca achiziții efectuate în favoarea asociatului bunuri și servicii achiziționate constând în obiecte de inventar, confecții, textile, cazare, lucrări de construcții, acestea fiind înregistrate în evidența contabilă a societății și nedemonstrându-se documentat că nu ar fi fost efectuate în interesul acesteia.

Referitor la amortizarea autoturismului marca „a”, s-a arătat de către reclamantă că a fost în mod greșit tratată ca dividend, ținând cont că societatea avea 6 angajați ce desfășurau activitate pe teren și un număr de 5 mașini, iar obiectul de activitate , consultanță în management, presupunea deplasarea la sediul clienților.

Tot astfel, s-a menționat cu privire la cheltuielile pentru contractarea unor servicii de consultanță, achiziționate în anii 2007-2008, că acestea pot fi considerate deductibile, neinfluențând impozitul pe profit pentru acea perioadă.

De asemenea, reclamanta a precizat că avea dreptul de a deduce TVA pentru operațiunile realizate în interesul societății, nefiind datorată suma stabilită de organele de control fiscal.

Pârâta a criticat sentința sub aspectul admiterii petitului privind impozitul pe veniturile nerezidenților, în condițiile în care nu s-a demonstrat existența certificatelor de rezidență fiscală la momentul realizării veniturilor.

Sub acest aspect, pârâta a arătat că documentele privind rezidența partenerilor străini ai reclamantei au fost prezentate după împlinirea termenului de prescripție și nici nu conțin mențiuni referitoare la statutul de rezident fiscal pe toată perioada de prescripție prevăzută de legislația statului de rezidență.

În consecință, a învederat pârâta, au fost corect stabilite obligațiile fiscale în sumă de 212.328 lei, la care se adaugă majorările și penalitățile de întârziere în cuantum de 142.727 lei.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de motivele invocate și de prevederile art. 304 și 304[1] Cod procedură civilă, Curtea va constata că recursurile sunt nefondate, urmând a fi respinse ca atare.

Astfel cum rezultă din probele administrate în cauză cheltuielile efectuate de reclamantă, motivate pe larg în considerentele sentinței, nu au fost în mod evident aferente realizării veniturilor, prevederile legale în materie fiscală condiționând deductibilitatea fiscală de existența unei legături directe cu veniturile obținute de societate.

Referitor la impozitul pe dividende, s-a stabilit că în anul 2004 reclamanta a înregistrat cheltuieli cu cazarea, achiziții confecții, textile, decorațiuni, tablouri, lenjerie, draperii, cuverturi, vase decorative, lucrări de construcții, obiecte de inventar, care nu erau aferente activității economice a societății.

Deși plata acestor bunuri și servicii s-a făcut din conturile societății, față de caracterul bunurilor și serviciilor achiziționate, s-a reținut corect că acestea nu au nici o legătură cu activitatea firmei și nu concură la realizarea veniturilor acesteia, fiind utilizate de asociatul unic al reclamantei, motiv pentru care se justifică tratarea lor ca dividende pentru care se datorează impozitul aferent.

Cu privire la cheltuielile legate de amortizarea autoturismului marca „a”, concluzia instanței corespunde situației de fapt stabilite, reclamanta având în dotare în anul 2004 un număr de 5 autoturisme și doar 4 persoane care le utilizau, dintre care două cu funcție de conducere și

alte două cu muncă ce presupunea deplasarea pe teren.

Curtea reține că nu este fondată nici critica formulată de reclamantă referitoare la impozitul pe profit, instanța de fond interpretând corect prevederile art. 21 alin.1 și alin.4 lit.m Cod fiscal, potrivit cărora pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cele efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, neavând acest caracter cheltuielile cu serviciile pentru care contribuabilii nu pot justifica necesitatea prestării acestora în vederea desfășurării activității.

Curtea constată, față de lipsa legăturii cu obiectul de activitate al societății, că au fost în mod judicios considerate ca nedeductibile cheltuielile privind cazarea, amenajarea grădinii, cheltuielile de transport și de închiriere autoturism, ca și serviciile de consultanță prestate de HME C GmbH în baza unui contract încheiat anterior datei la are a fost înființată firma elvețiană.

Sub acest aspect, instanța de fond a interpretat corect caracterul ocazional al unor servicii prestate, necesitatea efectuării unor astfel de cheltuieli prin specificul activității nefiind demonstrată, ceea ce justifică stabilirea nedeductibilității lor.

Cu privire la susținerea reclamantei privind dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată, se constată că instanța de fond a făcut aplicarea prevederilor art. 145 alin.2 Cod fiscal, potrivit cărora persoana impozabilă are dreptul să deducă TVA aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile sau au legătură cu activitatea economică.

Sub acest aspect, instanța de fond a motivat pe larg neîndeplinirea condiției de deductibilitate a achizițiilor și prestărilor de servicii, astfel încât și critica privind

TVA stabilită suplimentar este neîntemeiată.

Referitor la recursul declarat de pârâtă, ce vizează impozitul pe veniturile nerezidenților, criticile formulate nu sunt întemeiate.

În cauză, reclamanta a prezentat certificatele de rezidență fiscală ale celor trei societăți străine partenere, în cadrul termenului de prescripție, documentele respective conținând mențiunea conform căreia beneficiarii au avut rezidență fiscală în perioada realizării veniturilor, devenind astfel aplicabile prevederile convențiilor pentru evitarea dublei impuneri.

În raport de cele expuse, ambele recursuri declarate în cauză fiind neîntemeiate, au fost respinse ca nefondate.

ICCJ – Contract de finanţare având ca obiect acordarea unui ajutor financiar nerabursabil

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 316/2001

O.G. nr. 79/2003

Încălcarea obligaţiilor contractuale referitoare la existenţa conflictului de interese atrage caracterul neeligibil al sumelor acordate ca finanţare nerambursabilă, indiferent dacă a fost probată sau nu producerea vreunei pagube, obligaţia de

recuperare a fondurilor europene existând în toate cazurile de constatare a unor fraude sau nereguli, fără a fi necesară probarea existenţei vreunui prejudiciu.

Împrejurarea că proiectul finanţat a fost finalizat, investiţia a fost realizată și recepţionată, iar obiectivul a fost pus în funcţiune, nu are consecinţe exoneratoare asupra debitului stabilit în sarcina beneficiarului contractului de finanţare, cu titlu de cheltuieli neeligibile.

Decizia nr. 3764 din 27 septembrie 2012

Notă: O.G. nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanţare aferente utilizate necorespunzător, a fost abrogată, la data de 30 iunie 2011, prin O.G. nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancţionarea neregulilor apărute în obţinerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naţionale aferente acestora, publicată în M. Of. nr. 461 din 30/06/2011.

Prin Sentinţa civilă nr.2439 din 7 martie 2011, Curtea de Apel București – Secţia a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins, ca neîntemeiată, acţiunea formulată de reclamanta SC ECP SRL București, în contradictoriu cu pârâta Agenţia de Plăţi pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, prin care solicita anularea Procesului-verbal de constatare nr.10315/ 25.05.2010 și a Deciziei nr.14310/ 08.07.2010 de soluţionare a contestaţiei formulate împotriva respectivului proces-verbal, precum și a Scrisorii de notificare nr.10643/ 27.05.2010.

Pentru a pronunţa această hotărâre, prima instanţă a reţinut următoarele:

La data de 22.05.2007 între Agenţia de Plăţi pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, în calitate de autoritate contractantă și SC ECP SRL în calitate de Beneficiar s-a încheiat Contractul de finanţare nr.C 3.11102531600529, având ca obiect acordarea ajutorului financiar nerambursabil în cuantum de 3.588.000 lei

pentru realizarea proiectului intitulat „înfiinţare fermă găini ouătoare aparţinând SC ECP SRL Comuna O, Judeţul Dâmboviţa”.

Această finanţare nerambursabilă este constituită din două componente, respectiv: contribuţia financiară a Comunităţii Europene în proporţie de 75% și contribuţia publică naţională în proporţie de 25%, ambele gestionate de Ministerul Finanţelor Publice, potrivit O.U.G. nr.63/ 1999 cu privire la gestionarea fondurilor nerambursabile alocate României de către Comunitatea Europeană, precum și a fondurilor de cofinanţare aferente acestora.

Încheierea contractului menţionat anterior a avut ca situaţie premisă prevederile cuprinse în Legea nr.316/2001 pentru ratificarea Acordului multianual de finanţare dintre Guvernul României și Comisia Comunităţilor Europene, semnat la Bruxelles la 2 februarie 2001, stabilind cadrul administrativ, legal și tehnic de implementare a Programului special de preaderare pentru agricultură și dezvoltare rurală SAPARD, adoptat prin Reglementarea Comisiei (CE.) nr.1268/1999 din 21 iunie 1999 privind suportul Comunităţii pentru măsurile de preaderare în domeniul agriculturii și dezvoltării rurale în ţările candidate din centrul și estul Europei în perioada de preaderare.

Dispoziţiile legale privind desfășurarea activităţii de implementare a Programului SAPARD (Legea nr. 316/2001 și O.G. nr.79/2003 cu normele de aplicare) prevăd că eligibilitatea cheltuielilor este supusă verificărilor pe tot parcursul duratei de valabilitate a contractului de finanţare (perioada de execuţie a proiectului – care se poate întinde pe maxim 2 ani, la care se adaugă o perioada de 5 ani de monitorizare, conform art.2 din contractul-cadru de finanţare).

De asemenea, în conformitate cu prevederile art.15 alin.(2) privind controalele tehnice și financiare din Anexa I – Prevederi generale la Contractul de finanţare «*beneficiarul*

trebuie să consimtă la inspecţii pe bază de documente sau la faţa locului efectuate de autoritatea contractantă, Comisia Europeană și Curtea de Conturi a Comunităţii Europene asupra modului de utilizare a finanţării nerambursabile în conformitate cu Acordul Multianual de Finanţare dintre România și UE, ratificat prin Legea nr.316/ 2001, pe perioada de valabilitate a contractului».

Obţinerea sprijinului financiar nerambursabil reclamă îndeplinirea unor condiţii stabilite și acreditate de Comunitatea Europeană, condiţii care sunt obligatoriu de cunoscut și respectat de către beneficiari, potrivit art.1, 2, 3 din Anexa I – prevederi generale, la contractul de finanţare.

Pentru realizarea atribuţiei sale specifice și anume aceea de a întreprinde toate acţiunile necesare care să asigure buna derulare a proiectelor finanţate prin Programul SAPARD, pârâta Agenţia de Plăţi pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, prin serviciile specializate, are competenţa legală de a efectua verificări atât în baza procedurilor aplicabile acreditate de Comisia Europeană, cât în baza legislaţiei române în vigoare, aceste verificări având drept scop verificarea respectarea criteriilor de eligibilitate, cât și eventualele nereguli rezultate în decursul implementării proiectului, din culpa beneficiarului.

Realizarea proiectului finanţat prin Programul SAPARD se face prin încheierea de către Beneficiarul finanţării nerambursabile de contracte de achiziţii pentru bunurile, serviciile și lucrările necesare – achiziţii ce trebuie să se desfășoare în condiţii de respectare a regulilor cuprinse în „Instrucţiuni de achiziţii pentru beneficiarii măsurilor 1.1.t 3.1., 3.4.”, ce constituie Anexa IV la Contractul de finanţare, potrivit art. 6 din Anexa la acest contract.

Emiterea actelor administrative a căror anulare se solicită este consecinţa nerespectării de către reclamantă a

prevederilor Contractului de finanţare și ale Legii nr. 316/2001.

Astfel, emiterea Procesului verbal de constatare nr.10315/ 25.05.2010 s-a făcut de către A.P.D.R.P. ca urmare a încălcării dispoziţiilor din Contractul de finanţare și din Legea nr.316/2001 și a încălcării prevederilor din Ghidul Solicitantului Măsura 3.1. – Investiţii în exploataţii agricole, prevederi avute în vedere de beneficiar și impuse acestuia încă de la întocmirea cererii de finanţare și a documentelor aferente acesteia în vederea semnării contractului de finanţare menţionat, emiterea actului administrativ menţionat anterior fiind rezultatul conduitei defectuoase a reclamantei în derularea contractului de finanţare nr.C 3.11102531600529/ 22.05.2007 care nu a respectat obligaţiile pe care și le-a asumat prin semnarea acestui contract.

Contractul de finanţare nr. C 3.11102531600529/ 22.05.2007 încheiat între A.P.D.R.P., în calitate de autoritate contractantă și SC ECP SRL, în calitate de Beneficiar, având ca obiect acordarea ajutorului financiar nerambursabil în cuantum 3.588.000 RON pentru realizarea proiectului intitulat „înfiinţare fermă găini ouătoare aparţinând SC ECP SRL, Comuna O, Judeţul Dâmboviţa” este un contract administrativ, atât din prisma părţii semnatare a acestui contract, în speţă o autoritate publică centrală, respectiv Agenţia de Plăţi pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, instituţie publică, care funcţionează în baza O.U.G. nr.13/2006, aprobată prin Legea nr.198/2006, cu modificările și completările ulterioare, cât și prin prisma obiectului contractului de finanţare, respectiv acordarea unui sprijin financiar nerambursabil acordat din fonduri publice (75% contribuţia financiară a Comunităţii Europene și 25% contribuţia publică naţională).

În urma controlului efectuat de Autoritatea de Audit de pe lângă Curtea de Conturi a României s-a constatat că pentru licitaţia de lucrări de construcţii și instalaţii,

beneficiarul SC ECP SRL a transmis cereri de ofertă la 3 operatori economici, respectiv S.C. L SRL, S.C. E SRL și S.C. L C SRL și a obţinut din partea acestora 3 oferte conforme.

În raport cu această situaţie de fapt, beneficiarul de proiect nu a respectat prevederile cuprinse în Contractul de finanţare – Anexa IV Instrucţiuni de achiziţii pentru beneficiarii măsurilor 1.1., 3.1., 3.4., în sensul că beneficiarul contractului, respectiv SC ECP SRL a atribuit contractul de achiziţii lucrări fără respectarea principiului liberei concurenţe și a întocmit în mod eronat fișa de verificare a conflictului de interese declarând în mod nereal, în mod fals, că nu există legături/ relaţii de rudenie/profesionale între candidaţi/ ofertanţi sau alte părţi implicate în procedura de ofertare la momentul depunerii ofertei.

Din certificatele constatatoare eliberate de Oficiul Registrului Comerţului pentru societăţile comerciale participante la licitaţie, documente solicitate în cadrul misiunii de audit, rezultă că ofertantul câștigător S.C. L SRL și ofertantul S.C. E SRL au aceeași acţionari, respectiv GE și MN, fiecare cu o cota de participare la beneficii și pierderi în procent de 50%.

Suma plătită necuvenit beneficiarului este de 612.296,65 lei, fonduri nerambursabile din partea Agenţiei de Plăţi pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit.

Beneficiarul a atribuit contractul de execuţie lucrări și instalaţii fără respectarea principiului liberei concurenţe, declarând în mod nereal că nu există legături/ relaţii de rudenie/ profesionale între candidaţi/ ofertanţi sau alte părţi implicate în procedura de ofertare la momentul depunerii ofertei.

Atât ofertantul câștigător S.C. L SRL, cât și un alt ofertant S.C. E au aceiași asociaţi, fiecare cu o cotă de participare la beneficii și pierderi în procent de 50%.

Totodată, potrivit prevederilor art.4 – Conflictul de interese, din Anexa 1 – Prevederi generale la Contractul de finanţare, „Beneficiarul va adopta o asemenea conduită care va evita conflictul de interese și va informa imediat Autoritatea Contractantă despre orice situaţie care dă naștere sau este posibil să dea naștere unui astfel de conflict”, precum și pe ale pct. 1 buleta 2 din cap. I – Prevederi generale din Anexa UIV – Instrucţiuni de achiziţii pentru beneficiarii măsurilor 1.1, 3.1, 3.4., potrivit cărora „Costurile eligibile ale oricăror servicii, bunuri și lucrări, mai mari de echivalentul în RON a 10.000 euro, sunt eligibile dacă beneficiarii privaţi au obţinut oferte conforme de la cel puţin 3 furnizori”.

Susţinerile reclamantei în legătură cu inexistenţa în cauză a conflictului de interese sunt nefondate, întrucât pârâta, la emiterea actelor administrative, nu a invocat ca temei de drept material prevederile cuprinse în H.G. nr.224/2008, în raport de care sunt formulate susţinerile reclamantei, ci dispoziţiile care rezultă din fișa de verificare a conflictului de interese, care este parte integrantă din documentaţia de licitaţie.

În această fișă, la punctul 3 – Firmele participante la licitaţie, este menţionat în coloana 4 – Tipul conflictului, potrivit căruia *„Există o relaţie/ legături de rudenie/ profesionale între candidaţi/ invitaţi/ ofertanţi sau alte părţi implicate în procedura de ofertare la momentul depunerii ofertei?”.*

Un atare caz de conflict de interese trebuie interpretat în cazul de faţă, împreună cu cerinţa impusă atât în anexa 1 – Prevederi generale la Contractul-cadru nr. C 3.11102531600529/ 18.05.2007, cât și în anexa IV – Instrucţiuni de achiziţii pentru beneficiarii măsurilor 1.1., 3.1., 3.4., potrivit căreia nu sunt eligibile costurile oricăror servicii, bunuri și lucrări care depășesc echivalentul în RON a 10.000 euro, pentru care beneficiarul nu a obţinut oferte de la cel puţin trei furnizori.

Potrivit certificatelor eliberate de ORC pentru S.C. E SRL (unul din cei 3 ofertanţi în cadrul procedurii), respectiv S.C. L SRL (ofertantul câștigător), cele două societăţi au aceiași asociaţi, fiecare cu o cotă de participare la beneficii și pierderi în procent de 50%, împrejurare care a avut ca efect încălcarea principiului liberei concurenţe întru-un mod flagrant.

Încălcarea prevederilor contractuale referitoare la existenţa conflictului de interese atrage caracterul neeligibil al sumelor acordate, indiferent dacă a fost probată sau nu o pagubă, caracterul neeligibil al sumelor acordate nefiind condiţionat de acest prejudiciu, rezultând din simpla încălcare a prevederilor contractuale privind conflictul de interese pe care reclamanta și le-a asumat în mod conștient la încheierea contractului.

Beneficiarului finanţării nerambursabile i s-a respectat dreptul la apărare, în conformitate cu prevederile art. 177 din O.G. nr.92/2003 – Codul de procedură fiscală, republicată, acesta formulând contestaţie la procesul verbal de constatare, contestaţie care a fost soluţionată de către experţii Direcţiei Control și Antifraudă din cadrul A.P.D.R.P., prin Decizia nr.14310/ 08.07.2010.

Împotriva acestei hotărâri, considerând-o netemeinică și nelegală, a formulat recurs Societatea comercială reclamantă care a invocat motivele prevăzute la art.304 pct.8 și pct.9, în condiţiile art.304[1] din Codul de procedură civilă, afirmând că hotărârea a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii și susţinând, în esenţă, următoarele critici:

– instanţa de fond nu a reţinut încălcarea de către autoritatea publică pârâtă a dreptului la apărare al reclamantei în procedura administrativă, deși chiar autoritatea a fost nevoită să emită o decizie de îndreptare a erorii materiale;

– motivul reţinut de instanţa de fond, ca și de autoritatea pârâtă, pentru declararea neeligibilităţii sumei de 612.296,65 lei nu este definit ca neregulă de H.G. nr.224/2008, act normativ care reglementează conflictul de interese;

– conflictul de interese este definit la art.2 alin.(2) lit.m) din H.G. nr.224/2008, iar situaţia reţinută de instanţă nu se încadrează în aceste dispoziţii legale;

– în mod greșit a reţinut instanţa de fond, ca și autoritatea pârâtă, existenţa unei încălcări a principiului liberei concurenţe, deoarece simpla constatare a faptului că două societăţi comerciale participante la procedurile de ofertare, au asociaţi comuni, nu reprezintă automat o încălcare a principiului liberei concurenţe;

– noţiunea de afectare a liberei concurenţe, potrivit art.82 din Tratatul de Instituire a Comunităţilor Europene și art.5 din Legea nr.21/1996 a Concurenţei, este definită ca fiind o înţelegere între agenţii economici care afectează mediul concurenţial, ceea ce în cauză nu s-a dovedit;

– în mod greșit a reţinut instanţa de fond că declararea neeligibilităţii sumelor nu este condiţionată de probarea existenţei unui prejudiciu.

În concluzie, societatea comercială reclamantă a solicitat admiterea recursului și, în principal, admiterea acţiunii și anularea actelor administrative atacate, iar în subsidiar, trimiterea cauzei aceleiași instanţe pentru completarea materialului probator cu „o expertiză tehnico-economică pentru încadrarea ofertei câștigătoare în mediul concurenţial”.

Autoritatea publică pârâtă a depus întâmpinare, reluând, în mare parte, apărările formulate la fond prin întâmpinare.

În plus, în combaterea criticilor recursului cu privire la condiţia existenţei unui prejudiciu pentru declararea neeligibilităţii unei sume, autoritatea pârâtă a susţinut

justeţea concluziei instanţei de fond și a invocat jurisprudenţa C.J.U.E. din care rezultă că orice abatere conduce la retragerea avantajului obţinut nejustificat și, pe de altă parte, că nu este necesară probarea existenţei unui prejudiciu pentru recuperarea fondurilor U.E.

În concluzie, autoritatea publică pârâtă a susţinut că soluţia instanţei de fond este legală și temeinică, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Recursul este nefondat.

În ceea ce privește criticile referitoare la încălcarea dreptului la apărare al recurentei-reclamante în cadrul procedurii administrative;

În cauză este necontestat că societatea comercială a sesizat Curtea de apel solicitând anularea Deciziei nr.14310 din 8.07.2010 și a Procesului-verbal de constatare nr.10315 din 25.05.2010.

Este adevărat că a existat iniţial Procesul-verbal de constatare nr.5542 din 25.03.2010, în privinţa căruia, în urma contestaţiei formulate de societatea comercială, s-a dispus prin Decizia nr.9133 din 11.05.2010 refacerea integrală a acestuia, în condiţiile art.48 din Codul de procedură fiscală, constatându-se existenţa unor erori materiale în ceea ce privește indicarea prevederilor legale și contractuale încălcate, raportate la faptele reţinute în Cap.6 „Prezentarea aspectelor constatate”.

Ca urmare a refacerii Procesului-verbal nr.5542 din 25.03.2010, a fost întocmit și comunicat societăţii comerciale Procesul-verbal nr.10315 din 25.05.2010, contestaţia formulată împotriva acestuia fiind soluţionată prin Decizia nr.14130 din 8.07.2010.

Prin criticile sale, societatea comercială a susţinut că refacerea procesului verbal impunea și refacerea întregului

control, cu parcurgerea întregii proceduri, inclusiv audierea persoanei juridice controlate, susţineri lipsite de temei.

Astfel, având în vedere că procesul-verbal de constatare încheiat în condiţiile O.G. nr.79/2003, reprezintă un act administrativ fiscal, în mod judicios a reţinut instanţa de fond, precum și autoritatea publică intimată, incidenţa prevederilor art.48 din Codul de procedură fiscală, fiind vorba de îndreptarea unor erori materiale.

Or, într-o astfel de situaţie, refacerea actului administrativ fiscal s-a limitat la corectarea acestuia prin eliminarea greșelilor strecurate, organul de control competent neavând temei legal pentru reluarea și refacerea controlului și a întregii proceduri de control.

Că este așa, rezultă în mod neechivoc din conţinutul art.48 fraza a II-a din Codul de procedură fiscală, unde se specifică în mod expres că „Actul administrativ corectat se va comunica contribuabilului”, ceea ce în cauză s-a făcut, în mod necontestat.

De altfel, așa cum a reţinut și instanţa de fond, societatea comercială recurentă a avut posibilitatea să-și susţină apărările în contestaţia formulată împotriva actului administrativ fiscal corectat/ refăcut, Procesul-verbal nr.10315 din 25.05.2010, soluţionată prin Decizia nr.14310 din 8.07.2010, ambele atacate la instanţa de contencios administrativ și fiscal, în cauza de faţă.

În ceea ce privește criticile recursului vizând fondul cauzei, acestea se subsumează următoarelor susţineri:

– situaţia de fapt constatată și necontestată nu reprezintă un conflict de interese în sensul prevederilor art.2 lit.m) din H.G. nr.224/2008 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor cofinanţate din FEADR prin PNDR 2007-2013;

– faptul că două societăţi comerciale, participante la procedurile de ofertare, au asociaţi comuni nu reprezintă în mod automat o încălcare a principiului liberei concurenţe;

– în orice situaţie, declararea neeligibilităţii unor sume trebuie să fie condiţionată de probarea existenţei unui prejudiciu.

În ceea ce privește existenţa conflictului de interese, în cauză, este necontestat că la licitaţia de lucrări de construcţii și instalaţii, societatea comercială recurentă a transmis cereri de ofertă la 3 operatori economici: S.C. L SRL, S.C. E SRL și S.C. LC SRL, fiind declarată câștigătoare S.C. L SRL.

Pe baza documentelor solicitate în cadrul misiunii de audit de către Curtea de Conturi s-a constatat că beneficiarul contractului de finanţare nerambursabilă, societatea comercială recurentă nu a respectat dispoziţiile legale și contractuale incidente în cauză, S.C. L SRL și S.C. E având aceiași acţionari, fiecare cu o cotă de participare de 50%.

Societatea comercială recurentă a susţinut că această situaţie nu reprezintă un conflict de interese din moment ce dispoziţiile art.2 lit.m) din H.G. nr.224/2008 definește conflictul de interese ca fiind situaţia în care există legături între structurile acţionariatului beneficiarului și ofertanţii acesteia sau între membrii comisiei de evaluare și ofertanţi.

În cauză, însă, este vorba de situaţia prevăzută la art.2 lit.m) fraza a II-a, care se referă la cazul când ofertantul câștigător deţine pachetul majoritar de acţiuni în două firme participante pentru același tip de achiziţie, dispoziţii pe deplin aplicabile în cazul S.C. L SRL (ofertantul câștigător) și S.C. E, GE și MN având cotă de participare de 50% la ambele societăţi.

Societatea comercială recurentă nu poate susţine cu temei că

nu ar fi cunoscut această situaţie, care rezultă în mod evident din certificatele emise de Oficiul Naţional al Registrului Comerţului.

Pe de altă parte, instanţa de fond și autoritatea pârâtă au reţinut în mod judicios că depunerea a două oferte de către aceleași persoane, în numele a două societăţi comerciale la care deţineau participanţii în cotă egală – 50%, reprezintă și o denaturare a concurenţei, fiind afectate alte societăţi comerciale care ar fi putut depune oferte în mod legal, ceea ce reprezintă o încălcare a prevederilor art.5 alin.(1) din Legea concurenţei nr.21/2006.

În ceea ce privește criticile care se referă la necesitatea probării unui prejudiciu, drept condiţie a declarării neeligibilităţii unei sume acordate ca finanţare nerambursabilă, instanţa de recurs reţine că sunt neîntemeiate.

Astfel, în jurisprudenţa sa, CJUE a statuat că „inclusiv abaterile care nu au un impact financiar precis pot afecta interesele financiare a Uniunii” C-465/10 pct.47 și C-199/03 pct.31, statul fiind în măsură „să solicite beneficiarului în cauză rambursarea finanţării” C-271/01 pct.48, C-465/10 pct.32, regula generală fiind că orice abatere trebuie să ducă la retragerea avantajului obţinut în mod fraudulos C-199/03, pct.15.

În concluzie, este corectă concluzia instanţei de fond că obligaţia de recuperare a fondurilor UE există în toate cazurile de constatare a unor fraude sau nereguli, fără a fi necesară probarea existenţei/ producerii unui prejudiciu.

Astfel fiind, împrejurarea că proiectul a fost finalizat, investiţia a fost realizată și recepţionată, iar obiectivul a fost pus în funcţiune, nu are semnificaţia exoneratoare invocată de recurenta-reclamantă.

Recursul a fost respins ca nefondat.

Începând cu 1 mai 2016 noul Cod Vamal al Uniunii Europene aduce schimbări majore pentru operatorii economici din România

Începând cu 1 mai 2016, Codul Vamal al Uniunii Europene și actele sale de implementare (Regulamentul Delegat și Regulamentul de aplicare al Comisiei) vor fi aplicabile în întregime în România. Apariția noului Cod Vamal reprezintă un pas important în procesul de modernizare a legislației vamale la nivelul tuturor celor 28 de state membre, prin crearea unei infrastructuri IT care să permită un acces facil pe cale electronică, fără a mai fi necesară utilizarea formularelor pe suport de hârtie.

Specialiștii PwC au prezentat azi în cadrul unei conferințe cele mai importante modificări aduse de Codul Vamal al Uniunii Europene, prin prisma impactului acestora asupra companiilor din România şi a modului în care aceste companii vor trebui să reacționeze şi să se adapteze schimbărilor.

Alături de consultanții PwC România, la eveniment au participat şi reprezentanții Direcţiei Generale a Vămilor, precum şi liderul serviciilor de consultanţă vamală pentru Europa, Orientul Mijlociu şi Africa din cadrul PwC – Ruud Tusveld, care a participat la discuțiile cu reprezentanții Comisiei Europene pe marginea acestui pachet legislativ.

„Necesitatea coordonării celui mai important bloc comercial din lume, a colectării

taxelor vamale, care reprezintă aproximativ 15% din bugetul total al UE, precum şi procesarea anuală a aproximativ 280 de milioane de declarații vamale, implică un amplu proces de modernizare al autorităților vamale din cele 28 de state membre. O parte importantă a acestei modernizări o reprezintă şi vama electronică (e-customs), de la care se așteaptă o mai bună cooperare dintre vamă şi fisc, o creștere a colectării şi a luptei împotriva fraudei şi, nu în ultimul rând, un parteneriat cu operatorii de bună credinţă care să faciliteze comerţul", a declarat Ruud Tusveld.

„Din perspectiva predictibilității şi a aplicării practice a noului pachet legislativ de bază, care în prezent are aproximativ 1.000 de pagini, la care se vor adăuga si un număr ridicat de ordine ale ANAF care urmează să fie emise în perioada imediat următoare. Tocmai de aceea, am propus constituirea unui grup de lucru între reprezentanții mediului de afaceri şi cei ai vămii române", a adăugat Daniel Anghel, Lider Impozite şi Taxe Indirecte, PwC Europa Centrală şi de Est.

Pe parcursul conferinței s-a abordat şi nevoia de coordonare dintre legislația privind preţurile de transfer şi cea privind valoarea în vamă, având în vedere că legea din România permite contribuabililor români angajați în tranzacții intra-grup să solicite autorităților fiscale emiterea de acorduri de preț în avans.

„În problematica preţurilor de transfer şi a valorii în vamă este important ca operatorii economici să poată beneficia de o abordare unitară, care să aibă la bază punctele de vedere exprimate de autoritatea fiscală şi cea vamală. Spre exemplu, se impune o astfel de abordare înaintea emiterii unui Acord de Preț în Avans", a precizat Daniela Dinu, Director, Consultanţă Fiscală, PwC România.

În noul Cod vamal, regimurile vamale vor fi reorganizate într-o nouă structură. Unele dispar, iar altele vor continua sub o

altă denumire. Astfel, după 1 mai 2016 va fi necesară şi o corelare a prevederilor din Codul fiscal cu noile regimuri speciale prevăzute de Codul Vamal al Uniunii Europene.

De asemenea, noua definiție a exportatorului din legislația vamală trebuie corelată cu legislația privind TVA, întrucât operatorii din afara UE nestabiliți nu vor mai putea realiza operaţiuni de export.

„Un aspect important pe care dorim să-l aducem în atenția companiilor se referă la redevențe și drepturi de licență, care, începând cu 1 mai 2016, vor trebui să fie incluse mai des în valoarea în vamă” a declarat Lorina Dărmănescu, Senior Manager, Consultanţă Fiscală, PwC România.

„Astfel, companiile din România trebuie să realizeze o radiografie internă prin care să stabilească modul în care aceste schimbări în materie vamală le afectează activitatea şi să se pregătească în mod corespunzător. De asemenea, având în vedere numărul mare de schimbări prevăzute de Codul Vamal al Uniunii Europene şi actele sale de implementare, precum şi faptul că aceste schimbări, prin natura lor, au condus la o serie de interpretări, considerăm că este necesar ca Direcţia Generală a Vămilor să reacţioneze şi să emită clarificările necesare care să confere operatorilor economici din România o înţelegere cât mai bună asupra noilor modificări”, a conchis Daniel Anghel.

Despre PwC

Firmele din reţeaua PwC ajută organizaţiile şi indivizii să creeze valoarea adăugată de care au nevoie. Suntem o reţea de firme prezentă în 157 de ţări cu mai mult de 208.000 de specialiști dedicați oferirii de servicii de calitate de audit, consultanţă fiscală şi consultanţă pentru afaceri. Spuneţi-ne care sunt lucrurile importante pentru dumneavoastră şi descoperiţi mai multe informaţii despre noi vizitând site-ul www.pwc.ro.

Întrebare preliminară referitoare la obligația de a prezenta documentele de plată, în cazul unei rambursări intracomunitare de TVA

În data de 17 decembrie 2015 Înalta Curte de Casație și Justiție – secția de contencios administrativ și fiscal a ridicat în dosarul de recurs 2917/2/2012* o întrebare preliminară la Curtea Europeană de Justiție, actualmente înregistrată sub numărul de cauză C-55/16, cu următorul conținut:

> *Dacă dispozițiile Directivei a 8-a (79/1072/[CEE])[1] , precum și principiul neutralității fiscale se opun/s-au opus unei legislații, dintr-un stat membru, prin care se reglementează/s-a[u] reglementat, în considerarea principiului certitudinii impunerii, condițiile în care se poate exercita dreptul de rambursare pe valoarea adăugată, precum, în cauza de față, dovedirea achitării taxei de către furnizori.*

Evo Bus GmbH este producătorul autobuzelor marca Mercedes cu care RATB operează de aproape 15 ani. Pentru toate piesele de schimb, reparațiile și service-ul acordat acestor autobuze, procurate de furnizorul german de la prestatori înregistrați în România în scop de TVA și prin urmare facturate din România

în Germania cu TVA românesc, ANAF a respins în mod constant societății nerezidente Evo Bus GmbH rambursarea de taxei pe valoarea adăugată achitate în amonte, pe motiv că Evo Bus GmbH nu a prezentat documente **de plată** prin care să ateste achitarea TVA conform art. 49 alin.1 din HG nr. 44/2004.

Mai exact, pe lângă contracte, devize și facturi, ANAF a considerat că Evo Bus GmbH ar fi trebuit să prezinte și dovezile de plată a TVA aferentă, chiar dacă nu Evo Bus avea obligația de a colecta această taxă pentru livrări și prestări de servicii efectuate din România de furnizori rezidenți în România.

Problema a derivat din **traducerea defectuoasă în limba română a art. 2 din Directiva a 8-a** (Directiva 79/1072/EEC), transpus prin art. 147^2 din Codul fiscal:

> *Art. 147^2. (1) În condiţiile stabilite prin norme :a) persoana impozabilă neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, stabilită în alt stat membru, poate solicita rambursarea taxei **achitate**.*

Punctul 49 alin. 5 din Norme reglementa limitativ cele patru condiții și formalitățile pe care trebuia să le îndeplinească o persoană impozabilă stabilită în alt Stat Membru pentru a solicita rambursarea de TVA din România. Printre aceste condiții nu se afla însă și obligația de prezenta documentele de plată, aferente unei colectări efectuate de un furnizor din amonte:

> *49 (5). Pentru a îndeplini condițiile pentru rambursare, orice persoană impozabilă prevăzută la alin. (3) trebuie să îndeplinească următoarele obligații:*
>
> *a) să depună la organele fiscale competente din România o cerere pe formularul al cărui model este stabilit de Ministerul Finanțelor Publice, anexând toate facturile și/sau*

documentele de import în original, care să evidențieze taxa a cărei rambursare se solicită;

b) să facă dovada că este o persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA într-un stat membru, sub forma unui certificat emis de autoritatea competentă din statul membru în care aceasta este stabilită. Totuși, atunci când autoritatea fiscală competentă română posedă deja o astfel de dovadă, nu este obligatoriu ca persoana impozabilă să aducă noi dovezi pe o perioadă de un an de la data emiterii primului certificat de către autoritatea competentă a statului în care este stabilită;

c) să confirme prin declarație scrisă că în perioada la care se referă cererea sa de rambursare nu a efectuat livrări de bunuri sau prestări de servicii ce au avut loc sau au fost considerate ca având loc în România, cu excepția, după caz, a serviciilor prevăzute la alin. (3) lit. a) și b);

d) să se angajeze să înapoieze orice sumă ce i-ar putea fi rambursată din greșeală.

Aceste patru condiții se găsesc enumerate limitativ în art. 3 din Directiva a 8-a.

Nici în art. 3 din Directiva a 8-a, nici în punctul 49 din Norme nu se găsește enumerată condiția persoanei impozabile beneficiare de a dovedi „achitarea” taxei colectate în amonte. Tot ce putea Evo Bus dovedi (și a făcut-o) a fost achitarea facturilor comerciale provenite de la furnizori înregistrați în scop de TVA în România, care bineînțeles evidențiau și taxa pe valoarea adăugată colectată în România.

Art.147^2 din Codul fiscal transpunea în epocă art. 2 din Directiva a 8-a de TVA, printr-o traducere defectuoasă ce a condus la aplicări în practică încă și mai contrare dreptului

comunitar, fiind **singura versiune de implementare a directivei care utiliza sintagma TVA„*achitat*” în loc de TVA „*colectat*”**, adică altfel de cum suna textul comunitar în versiunilecorecte din alte limbi: *charged tax* (în engleză) și *taxe grevée* (în franceză) – cu semnificația: de taxă ***colectată*** de furnizor, sau de taxă ***aferentă*** importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii, efectuate în România.

Decizia CJUE în această speță va influența toate dosarele de rambursare intracomunitară de TVA aferente perioadei 2007-2013, inclusiv pe cele soluționate irevocabil.

Evo Bus GMBH este reprezentat în instanță de Av. Ionuț Dobrinescu și Av. Luisiana Dobrinescu.

Lista tuturor trimiterilor preliminare formulate de către instanţele din România se află pe platforma IADUER.ro, proiect CSDE, ARDAE şi FJR susţinut de JURIDICE.ro.

Acesta este un comunicat preluat de pe site-ul www.dobrinescudobrev.ro.

ICCJ – Cariera judecătorilor şi procurorilor. Interdicţia legală instituită de dispoziţiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004,

republicată

Potrivit art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, judecătorii și procurorii numiţi în condiţiile art.33, nu pot fi delegaţi, detașaţi, transferaţi și nu pot promova la alte instanţe sau parchete timp de cel puţin 3 ani de la numirea în funcţia de judecător sau procuror.

Scopul reglementării fiind acela de a asigura stabilitatea la instanţele și parchetele la care s-a dispus numirea magistraţilor în condiţiile art. 33 alin.(1) din Legea nr.303/2004, dispoziţiile art.33 alin.(14) din aceeași lege sunt aplicabile nu numai situaţiilor enumerate de acest text, ci oricărei situaţii care ar avea ca rezultat eliberarea/ vacantarea postului ocupat de un judecător/ procuror numit în condiţiile art.33 din lege.

Decizia nr. 3759 din 27 septembrie 2012

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.989 din 20 decembrie 2011 s-a reţinut că interdicţia prevăzută de art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, este aplicabilă în cazul cererilor judecătorilor de numire în funcţia de procuror, respectiv ale procurorilor de numire în funcţia de judecător.

În motivarea acestei hotărâri, s-au reţinut următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, persoanele numite în funcţia de judecător sau procuror în condiţiile art.33 alin.(1) din Legea nr.303/2004, nu pot fi delegate, detașate, transferate și nu pot promova la alte instanţe sau parchete timp de cel puţin 3 ani de la numirea în funcţie.

Interdicţia prevăzută de dispoziţiile art. 33 alin. (14) din Legea nr.303/2004 republicată a fost introdusă prin O.U.G. nr.100/04.10.2007 pentru modificarea și completarea unor acte

normative în domeniul justiţiei și viza, iniţial, o perioadă de un an.

Ulterior, prin Legea nr.97/2008 privind aprobarea O.U.G. nr.100/ 2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiţiei, publicată în Monitorul Oficial nr. 294/15.04.2008, textul art. 33 alin.(14) a fost modificat, în sensul instituirii unei interdicţii de 3 ani.

Urmând o procedură specială de admitere în magistratură, regula fiind admiterea în magistratură prin Institutul Naţional al Magistraturii, persoanele care promovează concursul organizat în condiţiile art. 33 alin.(1) din Legea nr.303/2004 trebuie să respecte interdicţia instituită în alin. 14 al aceluiași articol.

Instituirea de către legiuitor a unei astfel de interdicţii, în cazul judecătorilor sau procurorilor care promovează concursul de admitere, organizat în condiţiile art.33 alin.1 din Legea nr.303/2004, are ca scop menţinerea ocupării posturilor din cadrul acelor instanţe sau parchete, care se confruntă cu dificultăţi constante în asigurarea necesarului de judecători și procurori prin modalitatea principală de admitere în magistratură. Posturile propuse pentru ocupare în baza acestei proceduri sunt publicate pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii, al Institutului Naţional al Magistraturii și aduse la cunoștinţă printr-un comunicat de presă, iar participarea la concurs a candidaţilor se face în considerarea numai a acestor posturi și a respectării constrângerilor pe care le impune procedura vizată.

Dat fiind faptul că interdicţia prevăzută de dispoziţiile art. art. 33 alin. (14) se aplică în situaţia în care un judecător solicită transferul la o altă instanţă sau un procuror solicită transferul la o altă unitate de parchet, Plenul apreciază că această interdicţie se aplică cu atât mai mult în situaţia în care judecătorul solicită transferul/numirea la o unitate de parchet sau procurorul solicită transferul/numirea

la o instanţă.

O interpretare contrară ar conduce la instituirea unui tratament diferenţiat, or, nu se poate admite ca interdicţia să fie aplicabilă în prima situaţie, iar într-o situaţie similară aceasta să nu se aplice, scopul reglementării fiind în mod evident acela de a asigura stabilitatea la instanţele și parchetele la care s-a dispus numirea magistraţilor în condiţiile art. 33 alin.(1) din Legea nr.303/2004.

Prin Hotărârea nr.1020 din 20 decembrie 2011 a Secţiei Pentru Judecători din cadrul C.S.M., în acord cu cele reţinute de principiu în Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.989 din 20 decembrie 2011, s-a constatat că mai mulţi procurori, între care și recurentul, nu îndeplinesc condiţiile prevăzute de lege pentru numirea în funcţie de judecător.

Împotriva celor două hotărâri a declarat recurs SO, susţinând că prin Decretul nr.757 din 29.06.2010 emis de Președintele României a fost numit în funcţia de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Târgu Bujor, judeţul Galaţi, iar la data de 5.11.2011 s-a adresat cu cerere solicitând C.S.M. să fie numit judecător la Judecătoria Slobozia sau la Judecătoria Olteniţa, având domiciliul în municipiul Călărași, cererea sa fiind respinsă prin Hotărârea nr.1020 din 20.12.2011 adoptată de Secţia pentru judecători a C.S.M., în temeiul Hotărârii nr.989 din 20.12.2011 adoptată de Plenul C.S.M.

În motivarea cererii de recurs s-a susţinut că cele două hotărâri sunt nelegale, în esenţă, pentru următoarele motive:

– dispoziţiile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, sunt aplicabile în cazul transferului, promovării, delegării și detașării judecătorilor/ procurorilor care au fost numiţi în condiţiile art.33 din această lege;

– dispoziţiile art.33 alin.(14) din această lege nu sunt incidente în cazul unei cereri prin care un procuror solicită

numirea în funcţia de judecător sau invers;

– Hotărârea nr.989/2011 introduce o reglementare discriminatorie în ceea ce privește judecătorii și procurorii care au fost numiţi în funcţie conform prevederilor art.33 din Legea nr.303/2004, republicată, în raport cu judecătorii și procurorii numiţi în urma promovării examenului de capacitate, potrivit art.31 din aceeași lege;

– Hotărârea nr.1020/2011 este nelegală pentru că, dacă Hotărârea nr.989/2010 modifică Hotărârea nr.193/2006 a Plenului C.S.M. privind transferul judecătorilor și procurorilor, precum și numirea judecătorilor în funcţia de procuror și a procurorilor în funcţia de judecător, această hotărâre nu este aplicabilă cererii sale care a fost depusă anterior adoptării Hotărârii nr.1020 din 20.12.2011.

În concluzie, recurentul a solicitat anularea celor două hotărâri ca fiind nelegale și să fie obligat C.S.M. să emită o hotărâre prin care să propună numirea sa în funcţia de judecător la una dintre instanţele care au posturi vacante (la data formulării cererii): Judecătoria Sectorului 6 București, Judecătoria Constanţa sau Judecătoria Brăila.

Consiliul Superior al Magistraturii a depus întâmpinare prin care a invocat excepţia de necompetenţă materială a Înaltei Curţi de Casaţie și Justiţie – Secţia contencios administrativ și fiscal în ceea ce privește Hotărârea nr.989/2011 a Plenului C.S.M., susţinând că dispoziţiile art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004, excepţie care a fost respinsă prin Încheierea din 21 iunie 2012.

Totodată, autoritatea publică intimată a invocat excepţia inadmisibilităţii recursului în ceea ce privește Hotărârea nr.1020 din 20.12.2011 adoptată de Secţia pentru judecători a C.S.M. care, potrivit art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004 nu poate fi atacată la Secţia contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curţi de Casaţie și Justiţie, care potrivit art.29

alin.(7) din Legea nr.317/2004 nu poate fi atacată la Secţia contencios administrativ și fiscal, nefiind o hotărâre adoptată de Plenul C.S.M.

În ceea ce privește Hotărârea nr.989/2011 a Plenului C.S.M., autoritatea intimată, prin întâmpinarea depusă, a solicitat respingerea recursului, susţinând, în esenţă, că nu există motive de nelegalitate.

Recurentul a depus și concluzii scrise prin care a reiterat susţinerile formulate în considerentele cererii de recurs și, în plus, s-a referit la cererile de intervenţie care s-au formulat în cauză, respinse în practicaua acestei decizii, anterior dezbaterilor.

Recursul formulat împotriva Hotărârii nr.1020/2011 a Secţiei pentru judecători a C.S.M., este inadmisibil pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Este necontestat că Hotărârea nr.1020/2011 a fost emisă de Secţia pentru judecători a C.S.M. fiind contestată ulterior, astfel că prin Hotărârea nr.158/2012 adoptată de Plenul C.S.M., contestaţia recurentului a fost respinsă, iar această ultimă hotărâre face obiectul Dosarului nr.2859/1/2012 aflat pe rolul acestei secţii.

Or, potrivit art.29 alin.(7) coroborat cu art.29 alin.(5) din Legea nr.317/2004 republicată, numai hotărârile Plenului C.S.M. pot fi atacate la Secţia de contencios administrativ a Înaltei Curţi de Casaţie și Justiţie, ceea ce face ca recursul care privește Hotărârea nr.1020/2011 să fie inadmisibil, urmând să fie respins ca atare.

Recursul formulat împotriva Hotărârii nr.989/2011 a Plenului C.S.M. este nefondat fiind respins pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a arătat și la pct.1 al acestor considerente, prin Hotărârea nr.989/2011, Plenul C.S.M. a statuat că interdicţia

prevăzută de art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, este aplicabilă în cazul cererilor judecătorilor de numire în funcţia de procuror, respectiv ale procurorilor de numire în funcţia de judecător.

Potrivit art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, judecătorii și procurorii numiţi în funcţiile respective, în condiţiile art.33, nu pot fi delegaţi, detașaţi, transferaţi și nu pot promova la alte instanţei sau parchete timp de cel puţin 3 ani de la numirea în funcţia de judecător sau procuror.

Astfel, prin Hotărârea nr.1020 din 20.12.2011 adoptată de Secţia pentru judecători a C.S.M. a reţinut că potrivit art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată și a Hotărârii nr.989/2011 a Plenului C.S.M., a constatat că nu sunt îndeplinite condiţiile legale pentru numirea în funcţia de judecător în cazul cererilor formulate de 22 procurori de la parchete de pe lângă judecătorii, între care și cererea recurentului.

În primele critici formulate împotriva Hotărârii nr.989/2011, recurentul a susţinut că dispoziţiile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, se aplică exclusiv în cazul transferului promovării, delegării și detașării judecătorilor/ procurorilor care au fost numiţi în condiţiile art.33 din această lege, precum și că dispoziţiile art.33 alin.(14) din lege nu sunt incidente în cazul cererilor care au făcut obiectul Hotărârii nr.1020/2011 prin care procurorii, între care și el, au solicitat numirea în funcţia de judecător, susţineri care sunt neîntemeiate.

Înalta Curte reţine că C.S.M., în calitate de autoritate administrativă autonomă a puterii judecătorești, care gestionează cariera magistraţilor și realizează politicile de resurse umane ale instanţelor și parchetelor care formează sistemul puterii judecătorești, a interpretat prevederile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004 republicată, în raport

cu scopul urmărit de legiuitor prin reglementare, norma juridică în cauză făcând o enumerare exemplificativă, iar nu limitativă, a situaţiilor în care stabilitatea pe funcţie ar putea fi afectată.

Deci, au alte cuvinte, Înalta Curte reţine că dispoziţiile art.33 alin.(14) din lege sunt aplicabile nu numai situaţiilor enumerate de acest text și de Hotărârea nr.989/2011 a Plenului C.S.M., ci oricărei situaţii care ar avea a rezultat eliberarea/ vacantarea postului ocupat de un judecător/ procuror numit în condiţiile art.33 din lege.

O altă critică a recurentului este în sensul că Hotărârea nr.989/2011, care reprezintă o reglementare inferioară în raport cu legea, modifică dispoziţiile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004 republicată, introducând o ipoteză neavută în vedere de legiuitor, susţinere care este neîntemeiată.

Astfel, așa cum s-a argumentat mai sus, prin reglementarea instituită la art.33 alin.(14) din lege, s-a urmărit, în esenţă, ca timp de 3 ani de la numire, judecătorul/ procurorul care a fost numit în funcţie potrivit art.33 din lege să nu aibă nicio posibilitate să părăsească postul și astfel să afecteze stabilitatea statului de funcţii și activitatea instanţei/ parchetului respectiv.

Deci, cu alte cuvinte, Hotărârea nr.989/2011 nu modifică dispoziţiile art.33 alin.(14) din lege, ci le explicitează cu o situaţie de mobilitate în funcţia de judecător/ procuror, apărută în gestiunea resurselor umane ale instanţelor/ parchetelor din sistemul autorităţilor judecătorești, de natură să afecteze activitatea acestora și să împiedice realizarea scopului urmărit de legiuitor.

Printr-o altă critică, recurentul a susţinut că Hotărârea nr.989/2011 ar introduce o reglementare discriminatorie împotriva judecătorilor/ procurorilor care au fost numiţi în funcţii conform art.33 din Legea nr.303/ 2004 republicată, în

raport cu judecătorii/ procurorii numiţi în urma promovării examenului de capacitate, potrivit art.31 din aceeași lege, susţinere care este neîntemeiată.

Astfel, în primul rând, interdicţiile care au ca scop ca judecătorul/ procurorul să rămână pe postul pe care a fost numit timp de cel puţin 3 ani au fost prevăzute prin art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, care nu a fost declarat neconstituţional și nici în cauză nu a fost invocată o astfel de excepţie, singura cale prin care s-ar fi putut constata caracterul discriminatoriu al unei dispoziţii legale.

Oricum în opinia Înaltei Curţi, art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, nu a introdus o reglementare discriminatorie, fiind vorba de situaţii diferite și de căi distincte de acces în profesie, legiuitorul având libertatea să prevadă condiţii diferite în ceea ce privește mobilitatea și stabilitatea în funcţia de judecător/ procuror, în raport cu modalitatea de acces în profesie.

În fine, recurentul a susţinut că Hotărârea nr.989/2011 nu este aplicabilă în cazul soluţionării cererii sale, astfel că Hotărârea nr.1020/2011 este nelegală, fiind încălcat principiul neretroactivităţii actelor juridice.

Deci, această critică vizează legalitatea Hotărârii nr.1020/2010, recursul formulat împotriva acestei hotărâri a Secţiei pentru judecători a C.S.M. fiind respins ca inadmisibil.

Oricum, în opinia Înaltei Curţi, în privinţa Hotărârii nr.989/2011, care are un caracter explicativ al dispoziţiilor art.33 alin.(14) din Legea nr.303/ 2004, republicată, aplicabilitatea sa trebuie raportată la data intrării în vigoare a prevederilor legale explicitate, singurele care produc efecte juridice.

În concluzie, recursul privind Hotărârea nr.989/2011 este nefondat, fiind respins ca atare, actul administrativ atacat

fiind legal și temeinic.

ICCJ – Fondul pentru mediu. Corecta calificare juridică a faptei constând în nerespectarea acestei obligaţii şi a sancţiunii aferente acesteia

Legislaţie relevantă:

O.U.G. nr. 196/2005

În conformitate cu dispoziţiile art. 11 alin.2² din Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 196/2005 modificată şi completată prin Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 115/2010, sumele încasate ca urmare a aplicării penalităţii de 100 Euro pentru fiecare tonă de dioxid de carbon emisă, plătită de operatorul ce nu a restituit certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, se stabilesc prin decizie.

Din conţinutul acestor prevederi rezultă că regimul juridic al faptei şi al sancţiunii pecuniare aplicabile operatorilor care nu respectă obligaţia de a depune certificatele de emisii de gaze cu efect de seră a fost schimbat, fapta nemaifiind contravenţie, iar sancţiunea aplicabilă calificată penalitate, urmând regimul juridic prevăzut de Codul de procedură fiscală, inclusiv în ceea ce

priveşte procedura de contestare prevăzută de art. 205 şi următoarele din cod.

Decizia nr. 3896 din 3 octombrie 2012

Prin acţiunea formulată la data de 12 august 2011, SC O SA a chemat în judecată Administraţia Fondului pentru Mediu, solicitând anularea deciziei de impunere nr. 2/17 martie 2011 şi a deciziei emise în soluţionarea contestaţiei nr. 32/19 mai 2011, prin care s-au stabilit în sarcina societăţii obligaţii fiscale în valoare de 59.205.056 lei, cerând şi suspendarea executării actelor administrative până la rămânerea irevocabilă a hotărârii.

În subsidiar, reclamanta a cerut anularea parţială a deciziei de impunere şi a deciziei emise în soluţionarea contestaţiei şi înlocuirea sancţiunii pecuniare aplicate de pârâtă cu o amendă contravenţională de cel mult 50.000 lei.

În motivarea cererii, reclamanta a învederat că i-a fost aplicată sancţiunea pecuniară prevăzută de Hotărârea Guvernului nr.780/2006, întrucât nu a depus până la 30 aprilie 2010 un număr de 143.437 certificate de emisii de gaze cu efect de seră.

S-a arătat că regimul sancţionator al faptei imputate este cel al răspunderii contravenţionale, reglementată de Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001 şi în mod eronat s-a procedat la emiterea deciziei de impunere supusă regimului stabilit de Codul de procedură fiscală.

Prin sentinţa nr. 429 din 19 octombrie 2011, Curtea de Apel Piteşti – Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal a admis acţiunea şi a dispus atât anularea celor două decizii contestate, cât şi suspendarea executării deciziei de impunere până la soluţionarea irevocabilă a fondului cauzei.

Pentru a pronunţa această hotărâre, instanţa a reţinut că în raport de prevederile art. 28, art. 28^1 şi art. 29 din Hotărârea Guvernului nr. 780/2006 – în forma în vigoare la data de 30 aprilie 2010- nerespectarea obligaţiei depunerii certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră constituie contravenţie, supusă regimului sancţionator prevăzut de Ordonanţa Guvernului nr.2/2001.

Instanţa a mai constatat, pe de o parte, nulitatea actului constatator, care trebuia întocmit sub formă de proces verbal de către Garda Naţională de Mediu, iar, pe de altă parte, intervenirea prescripţiei aplicării sancţiunii contravenţionale prin depăşirea termenului de 6 luni de la data săvârşirii faptei, prevăzut de art. 13 din Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001.

Referitor la cererea de suspendare a executării, instanţa a reţinut că sunt îndeplinite cerinţele art. 15 din Legea nr. 554/2004, referitoare la existenţa cazului bine justificat şi la necesitatea prevenirii unei pagube iminente.

Împotriva sentinţei a declarat recurs Administraţia Fondului pentru Mediu, criticând atât soluţia dată fondului cauzei, cât şi admiterea cererii de suspendare a executării deciziei de impunere.

Referitor la îndeplinirea condiţiilor prevăzute de art. 15 din Legea nr. 554/2004, pârâta a învederat că instanţa a apreciat în mod eronat că se regăsesc atât cazul bine justificat cât şi cerinţa iminenţei pagubei, ignorând dispoziţiile art. 9 alin.1 şi art. 11 alin.2^2 din Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul de Mediu.

Pe fondul litigiului, pârâta a arătat că, aplicând penalitatea de 100 Euro pentru fiecare tonă de dioxid de carbon echivalent emisă, a acţionat în limitele competenţei recunoscute de normele legale în vigoare, respectiv

Hotărârea Guvernului nr. 1300/2010 de modificare a Hotărârii Guvernului nr. 780/2006 şi de asemenea, de Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 196/2005.

Astfel, potrivit reglementărilor menţionate, autoritatea pârâtă, primind comunicarea referitoare la situaţia operatorilor care nu au restituit certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, întocmită de Agenţia Naţională pentru Protecţia Mediului, a aplicat reclamantei penalitatea prevăzută de lege.

Pârâta a mai arătat că instanţa de fond a constatat în mod eronat aplicabilitatea răspunderii contravenţionale potrivit Ordonanţei Guvernului nr. 2/2001, reţinând şi prescripţia dreptului de aplicare a sancţiunii, deşi regimul juridic al penalităţii ce a fost dispusă prin decizia de impunere este cel prevăzut de Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 196/2005 şi Hotărârea Guvernului nr. 780/2006, cu modificările şi completările ulterioare.

Prin întâmpinare, reclamanta a invocat faptul că decizia de impunere contestată nu respectă cerinţele legale de formă, întrucât în versiunea în vigoare la 30 aprilie 2010 a Hotărârii Guvernului nr.780/2006 – termenul limită pentru depunerea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră – constatarea faptei şi aplicarea sancţiunii ar fi trebuit făcute prin proces verbal de către Garda Naţională de Mediu şi nu prin decizie a autorităţii pârâte.

Reclamanta a precizat că fapta imputată constituie contravenţie, astfel cum a reţinut instanţa de fond, regimul sancţionator fiind cel reglementat de Ordonanţa Guvernului nr.2/2001 şi nu cel stabilit de Codul de procedură fiscală.

În raport de data săvârşirii contravenţiei – 30 aprilie 2010 – a mai arătat reclamanta, sancţiunea contravenţională

s-a prescris în termenul de 6 luni prevăzut de art. 13 din Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001 şi oricum, suma stabilită depăşeşte maximul general de 50.000 lei.

Prin întâmpinare, reclamanta a mai precizat că sancţionarea sa este complet lipsită de temei, întrucât societatea nu a generat emisii de gaze cu efect de seră în exces faţă de cota alocată nefiind astfel îndeplinite condiţiile prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 780/2006.

Analizând actele şi lucrările dosarului, în raport de motivele invocate şi de prevederile art. 304 şi 304^1 Cod procedură civilă, Curtea va constata că recursurile sunt fondate, urmând a fi admise şi a se dispune casarea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeaşi instanţă.

Astfel, instanţa de fond a constatat în mod nejustificat nulitatea absolută a deciziei de impunere, motivat de faptul că a fost întocmită de o autoritate ce nu avea competenţa legală.

La data emiterii actului administrativ contestat, 17 martie 2011, atât Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 196/2005 cât şi Hotărârea Guvernului nr. 780/2006, fuseseră modificate prin Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 115/2010 şi respectiv, Hotărârea Guvernului nr.1300/2010, intrând în vigoare şi Ordinul nr. 1004/3 martie 2011 al Agenţiei Naţionale pentru Protecţia Mediului.

Potrivit noilor reglementări, situaţia operatorilor ce nu au restituit certificatele de emisii de gaze cu efect de seră pentru fiecare tonă de dioxid de carbon emisă se constată de către Agenţia Naţională pentru Protecţia Mediului care o comunică Administraţiei Fondului pentru Mediu, căreia îi revine astfel competenţa de a emite decizie de impunere privind aplicarea penalităţii prevăzute de art. 9 alin.1 lit.ş din Hotărârea Guvernului nr. 780/2006 modificată şi

completată.

Sub acest aspect, pârâta a arătat că a primit comunicarea nr. 1/240/IN/19 ianuarie 2011 prin care Agenţia Naţională pentru Protecţia Mediului a prezentat situaţia operatorilor care nu au restituit certificate de emisii de gaze cu efect de seră în condiţiile legii, precum şi numărul de certificate nerestituite, între care se regăseşte şi reclamanta.

Referitor la săvârşirea faptei ce a determinat aplicarea penalităţii, instanţa de fond a reţinut că urmează regimul sancţionator prevăzut de Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001, fiind o contravenţie, epuizată la 30 aprilie 2010, aplicarea amenzii contravenţionale fiind astfel prescrisă.

Curtea constată însă că data săvârşirii faptei nu a fost corect reţinută împrejurare în raport de care, faţă de modificările legislative intervenite în anul 2010, nici regimul juridic sancţionator aplicabil nu a fost bine stabilit.

Hotărârea Guvernului nr. 780/2006 privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră a suferit în anul 2010 mai multe modificări şi completări, prin Hotărârea Guvernului nr. 133/2010, Hotărârea Guvernului nr. 399/2010 şi Hotărârea Guvernului nr.1300/2010.

Potrivit art. 28 alin.1 din hotărâre, în varianta introdusă prin Hotărârea Guvernului nr. 1300/2010, pentru nerespectarea obligaţiei de restituire până la data de 30 aprilie a fiecărui an a unui număr de certificate de emisii de gaze cu efect de seră se aplică o penalitate de 100 Euro, echivalentă în lei, pentru fiecare tonă de dioxid de carbon echivalent emisă, ce constituie venit la Fondul pentru Mediu.

În conformitate cu dispoziţiile art. 11 alin.2^2 din Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 196/2005 modificată şi completată prin Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 115/2010, sumele încasate ca urmare a aplicării penalităţii de 100 Euro pentru fiecare tonă de dioxid de carbon emisă, plătită de operatorul ce nu a restituit certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, se stabilesc prin decizie.

Potrivit art. 11 alin.5 din ordonanţă deciziile şi declaraţiile privind stabilirea creanţelor la bugetul Fondului pentru Mediu constituie titluri de creanţă, iar în conformitate cu prevederile art. 12, contribuţiile taxele, penalităţile şi alte sume ce constituie astfel de venituri urmează regimul juridic al impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi altor sume datorate bugetului general consolidat, reglementat de Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul procedură fiscală.

Aşadar, prin noile reglementări, a fost schimbat regimul juridic al faptei şi al sancţiunii pecuniare aplicabile operatorilor care nu respectă obligaţia de a depune certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, fapta nemaifiind contravenţie, iar sancţiunea aplicabilă calificată penalitate, urmând regimul juridic prevăzut de Codul de procedură fiscală, inclusiv normele privind procedura de contestare prevăzută de art. 205 şi următoarele din cod.

Cât priveşte epuizarea faptei constând în nedepunerea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, în raport de caracterul continuu al inacţiunii nu se poate susţine că aceasta s-ar fi consumat la data de 30 aprilie 2010, termenul limită prevăzut de Hotărârea Guvernului nr. 780/2006.

Revine astfel instanţei de trimitere obligaţia de a stabili pe bază de probe data la care reclamanta, atenţionată despre

depăşirea termenului, a depus certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, dată în raport de care fapta constatată constituie sau nu contravenţie şi urmează regimul juridic prevăzut fie de Ordonanţa Guvernului nr. 2/2001, fie de Codul de procedură fiscală.

Sub acest aspect, reclamanta a susţinut, fără a prezenta dovezi că a depus certificatele la 28 iunie 2010, în timp ce în decizia de soluţionare a contestaţiei nr. 32/19 mai 2011 se reţine că la data de 19 ianuarie 2011, la care Agenţia Naţională pentru Protecţia Mediului a informat Administraţia Fondului pentru Mediu despre faptul că societatea nu a respectat prevederile art. 18 alin.2 din Hotărârea Guvernului nr. 780/2006, SC O SA nu depusese certificatele de emisii.

Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea va casa sentinţa atacată cu trimitere pentru completarea probelor, inclusiv acte lămuritoare, despre data depunerii certificatelor de emisie provenite de la Agenţia Naţională pentru Protecţia Mediului.

Referitor la recursul privind soluţia de suspendare a executării deciziei de impunere până la rămânerea irevocabilă a hotărârii, Curtea constată că instanţa de fond nu a motivat îndeplinirea condiţiilor prevăzute de art. 15 din Legea nr. 554/2004, privind existenţa cazului bine justificat şi necesitatea prevenirii unei pagube iminente, urmând ca la rejudecarea cauzei să se reia şi discutarea cererii de suspendare a executării actelor administrative atacate.

Peste 50% dintre companiile de impact în economia românească sunt în dificultate

Peste 50% dintre companiile de impact în economia românească sunt în dificultate, România aflându-se, în 2015, pe primul loc în Europa de Est după numărul de insolvențe la mia de companii active, se arată într-un studiu realizat de o companie specializată în analiză și prognoză, remis luni AGERPRES.

Deși numărul dosarelor de insolvență a scăzut în ultimii trei ani, peste 50% din companiile care intră în insolvență au raportat o pierdere dublă și o creștere a gradului de îndatorare în 2015 față de 2014. România se află pe penultimul loc în Europa de Est după numărul de companii active la 1.000 locuitori, spun specialiștii CITR.

'Indicatorii macroeconomici au raportat o creștere în 2015, iar piața din România a fost în atenția investitorilor străini, în principal prin portofoliile de credite NPL (împrumuturi neperformante – n.r.) tranzacționate pe piață. Privind strict cantitativ, insolvențele au scăzut ca număr și există alocări de cash semnificative ale investitorilor pentru piața est-europeană. Însă economia românească este una a IMM-urilor, consolidată de puținele companii multinaționale ce susțin un număr mare de companii de talie mică și medie supraîndatorate. Raportul dintre companiile relevante și companiile aflate în dificultate și insolvență iminentă s-a menținut constant în ultimii trei ani. Problemele netratate la nivel micro nu vor conduce la un ritm predictibil și constant al creșterii economice', atrage atenția Andrei Cionca, președinte CITR Group și CEO CITR.

Curtea Constituțională a invalidat articolul 18 din Statutul polițistului

Curtea Constituțională a invalidat articolul 18 din Statutul polițistului (lege organică), ce prevede că posturile de conducere se stabilesc prin concurs organizat pe bază de ordin de ministru. Decizia 172 a CCR, din 24 martie 2016, publicată luni, 25 aprilie 2016, în Monitorul Oficial, a stabilit că articolul 18 din Statutul polițistului contravine art.1 alin.(4) din Constituţie referitor la principiul separaţiei şi echilibrului puterilor în stat (prin delegarea unei competenţe ce aparţine în exclusivitate legiuitorului către un membru al Guvernului), precum şi art.1 alin.(5) din Constituţie, în componenta sa referitoare la previzibilitatea legii. Consecința este că Guvernul va trebui să modifice Statutul polițistului (Legea 360/2002) prin ordonanță de urgență, pentru a nu fi blocate numirile în posturile de conducere din Poliție.

Nu este prima intervenție a CCR asupra Statutului polițistului. De fapt, este una dintre cele trei sesizări admise doar în ultimele șase luni. Prin decizia nr. 637 di

n 13 octombrie 2015, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituțion

alitate a unor prevederi privind evaluarea activităţii şi a conduitei politi

stului, constatând că evaluarea activităţii şi a conduitei politistului ţine de

statutul acestuia şi, prin urmare, trebuie reglementată prin lege organică.

Pe cale de consecință, la mijlocul lunii februarie, Guvernul a

aprobat un proiect de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul poliţistului, prin care sunt introduse noi reglementări referitoare la evaluarea activităţii şi a conduitei poliţistului.

Judecătorii CCR au constatat, marți 19 aprilie 2016, că și dispozițiile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, potrivit cărora „Procedura și cazurile de modificare și/ sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului se stabilesc prin ordin al ministrului administrației și internelor”, contravin art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, care stipulează ca statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică. Curtea a mai constatat încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4), referitor la principiul separației si echilibrului puterilor în stat, și art. 1 alin. (5), întrucât dispozițiile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 deleagă reglementarea acestor aspecte esențiale ministrului de resort care este abilitat să adopte ordine. Această decizie încă nu a fost publicată.

Execuţia bugetului general consolidat în perioada 1.01–31.03.2016

Execuția bugetului general consolidat pe primele trei luni ale anului 2016 s-a încheiat cu un **excedent de 3 miliarde de lei**, respectiv 0,4% din PIB, față de 4,9 miliarde de lei, respectiv 0,7% din PIB, înregistrat la aceeaşi perioadă a anului 2015.

1. Veniturile bugetului general consolidat în sumă de 55,6 miliarde de lei, reprezentând 7,3% din PIB, au fost cu 1,1%

mai mari în termeni nominali faţă de aceeaşi perioadă a anului precedent.

S-au înregistrat creșteri faţă de aceeaşi perioadă a anului precedent la încasările din: impozitul pe profit (+26,2%), taxa pe utilizarea bunurilor (+18,0%), accize (+6,2%)și contribuții de asigurări sociale (+5,2%).

În ceea ce privește încasările din TVA, acestea au înregistrat o scădere față de aceeași perioada a anului 2015 de 1,7% întrucât au fost afectate atât de reducerea cotei standard de TVA de la 24% la 20% începând cu 1 ianuarie 2016, cât și de introducerea unei cote reduse la alimente de 9% aplicată de la 1 iunie 2015. Încasările dinn TVA sunt însă cu 1,9% peste nivelul prognozat aferent trimestrul I 2016, creșterea consumului compensând într-o măsură semnificativă reducerea TVA.

Încasările din contribuții de asigurări sociale la bugetul de asigurări sociale au fost mai mari cu 5,2% față de aceeași perioadă a anului trecut, în condițiile în care încasările la acest buget sunt influențate negativ de creșterea volumului vărsămintelor la Pilonul II de pensii, datorită creșterii cotei de contribuții de la 5% în anul 2015, la 5,1% în anul 2016.

Menționăm, de asemenea și aplicarea Legii 223/2015 privind pensiile militare de stat, prin care nu se mai plătesc la bugetul asigurărilor sociale de stat contribuțiile de asigurări sociale aferente angajatorului din domeniul apărării naționale, ordinii publice şi securității naționale.

La nivelul administrațiilor locale s-au înregistrat, de asemenea, creşteri faţă de anul precedent la veniturile nefiscale cu 15,0%, taxa pe utilizarea bunurilor cu 0,7%, în timp ce la impozite şi taxe pe proprietate s-a înregistrat o scădere de 20,4% din cauza amânării cu două luni a termenului de plată a impozitului pe proprietate. Termenul s-a extins

până la 30 iunie, dată până la care se aplică o reducere de 10% la plata integrală a impozitului pe locuință, terenuri și mașini.

2. Cheltuielile bugetului general consolidat, în sumă de 52,6 miliarde de lei, au crescut în termeni nominali cu 5,0% față de aceeași perioadă a anului precedent, dar s-au redus cu 0,1 puncte procentuale ca pondere în PIB.

Cheltuielile de personal au crescut cu 8,1% față de aceeași perioadă a anului precedent. Acestea sunt determinate în principal de majorările salariale acordate în a doua parte a anului 2015, respectiv 12% pentru personalul din instituțiile publice locale, 25% pentru personalul din sistemul public sanitar și a personalului din sistemul public de asistență socială, 15% pentru personalul din învățământ, 10% pentru personalul din sistemul bugetar exclusiv sănătate, învățământ și asistență socială, precum și majorarea salariului minim brut pe țară cu 75 de lei începând cu 1 iulie 2015. Menționăm că în analiza cheltuielilor de personal trebuie ținut cont de faptul că în trimestrul I 2015 s-a plătit prima tranșă aferente plăților drepturilor stabilite prin hotărâri judecătorești în sumă de aproximativ 1,5 miliarde lei.

Cheltuielile cu bunuri şi servicii au crescut cu 2,5% față de aceeași perioadă a anului precedent.

Cheltuielile cu asistența socială au crescut față de aceeași perioada a anului precedent cu 6,8% datorită, în principal, majorării cu 5% a punctului de pensie începând cu 1 ianuarie 2016 și a dublării alocației de stat pentru copii începând cu 1 iunie 2015.

Cheltuielile pentru investiții, care includ cheltuielile de capital, precum şi cele aferente programelor de dezvoltare finanţate din surse interne şi externe, au fost de 4,4 miliarde lei, respectiv 0,6% din PIB, cu aproximativ 29% mai mult față de aceeași perioadă a anului precedent.

ICCJ – Ordin prin care s-a aprobat structura organizatorică a unei autorităţi publice centrale. Caracterul actului

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 554/2004

Legea nr. 24/2000, art. 11 alin. (1)

Potrivit dispoziţiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative:”În vederea intrării lor în vigoare (…) ordinele, instrucţiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administraţiei publice centrale de specialitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ordinul prin care a fost aprobată structura organizatorică centrală și teritorială a unei autorităţi publice, statele de funcţii ale acesteia precum și regulamentele pentru realizarea testării profesionale a funcţionarilor publici și personalului contractual din cadrul acestei autorităţi – fiind aplicabil unor situaţii strict determinate și producând efecte juridice în raport cu un număr determinat/determinabil de persoane – are caracterul unui act administrativ individual iar nu al unui act administrativ normativ, nefiind prin urmare supus condiţiei publicării în Monitorul Oficial, prevăzută de art. 11 alin. (1) din Legea nr. 24/2000.

Decizia nr. 4343 din 25 octombrie 2012

Prin acţiunea înregistrată pe rolul Curţii de Apel Suceava – Secţia de Contencios administrativ și Fiscal, precizată ulterior, reclamantul BA a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele Autoritatea Naţională a Vămilor și Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, constatarea nulităţii examenului organizat în baza pct.5 din Ordinul nr.2407/ 04.07.2011, emis de A.N.A.F, anularea Ordinului nr.7126/ 02.08.2011, emis de Autoritatea Naţională a Vămilor (A.N.V.) și a operaţiunilor administrative care stau la baza emiterii acestuia; repunerea sa în situaţia anterioară prin reintegrarea în funcţia de inspector vamal grad profesional principal la Biroul Vamal X; obligarea pârâtei la plata despăgubirilor echivalente drepturilor salariale, actualizate în funcţie de rata inflaţiei, începând cu data de 8.08.2011 și până la data reintegrării; suspendarea executării Ordinului A.N.V. nr.7126/2.08.2011, până la soluţionarea definitivă și irevocabilă a cauzei, precum și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acţiunii, reclamantul a arătat că, prin Ordinul nr.7126/ 02.08.2011 s-a dispus încetarea raportului de serviciu prin eliberarea sa din funcţia publică teritorială de execuţie de inspector vamal grad profesional principal gradaţia 5 clasa de salarizare 48 la Biroul Vamal X, în baza art.97 lit. c) și art. 99 alin.(1) lit. b), alin.(3) și (5) din Legea nr.188/ 1999.

La baza emiterii ordinului contestat au stat Ordinul nr.2406 și Ordinul nr.2407 din 4.07.2011, emise de Președintele A.N.A.F., reglementând structura organizatorică a A.N.V., precum și Regulamentul pentru Organizarea și desfășurarea examenului de testare profesională a funcţionarilor publici pentru ocuparea posturilor vacante.

Reclamantul a criticat Ordinul A.N.V. nr.7126/ 02.08.2011 pentru nerespectarea dispoziţiilor legale incidente în cazul

reorganizării autorităţii publice, arătând și că nu i s-a acordat un preaviz efectiv de 30 de zile calendaristice de la data reducerii postului, nici nu i s-a oferit lista posturilor vacante pentru care ar fi putut opta.

Reclamantul a mai susţinut că Ordinele 2406, nr.2407din 4.07.2011, emise de A.N.A.F. și Ordinul A.N.V. nr.2619/ 15.07.2011 nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, și astfel sunt lipsite de orice efect și forţă legală. În consecinţă, actele administrative individuale emise în baza acestor ordine sunt nule absolut.

Reclamantul a mai argumentat, în esenţă, că ordinele criticate nu respectă dispoziţiile Legii nr.188/1999 , ale H.G. nr.611/2008 și ale Codului Muncii, în condiţiile în care A.N.A.F. și A.N.V. au vacantat posturi legal ocupate fără respectarea procedurii de repartizare a funcţionarilor fără examen, au decis organizarea unui examen general, au publicat bibliografia și tematica de examen cu numai cinci zile înaintea desfășurării acestuia și nu au asigurat publicitatea concursului.

Prin Sentinţa civilă nr.386 din 17 noiembrie 2011, Curtea de Apel Suceava – Secţia de contencios administrativ și fiscal a suspendat executarea Ordinului A.N.V. nr.7126 din 02.08.2011 până la soluţionarea irevocabilă a fondului cauzei.

Prin Sentinţa civilă nr.72 din data de 27 februarie 2012, Curtea de Apel Suceava – Secţia a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a admis în parte acţiunea reclamantului BA și, în consecinţă, a anulat examenul organizat de pârâta Autoritatea Naţională a Vămilor în perioada 18 – 29 iulie 2011 în ceea ce îl privește pe reclamantul BA, a anulat Ordinul nr. 7126/02.08.2011 emis de Autoritatea Naţională a Vămilor, a dispus reintegrarea reclamantului BA în funcţia publică de inspector vamal grad profesional principal la Biroul Vamal X, a obligat pârâta Autoritatea Naţională a Vămilor să plătească reclamantului o

despăgubire egală cu salariile indexate, majorate și recalculate de care ar fi beneficiat începând cu data de 8.08.2011 până la data reintegrării efective și a obligat ambele pârâte la plata, către reclamant, a sumei de 1874 lei, cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă reţinut că Ordinul contestat – nr.7126/ 2.08.2011 – prin care s-a dispus eliberarea reclamantului din funcţia publică deţinută, a fost emis în temeiul H.G. nr. 110/2009, a Ordinului nr.2406/ 2011 și a Ordinului nr.2407/2011, emise de A.N.A.F., prin care s-a aprobat structura organizatorică a Autorităţii Naţională a Vămilor și statutul de funcţii, și care nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, deși exista această obligaţie potrivit dispoziţiilor art. 11 din Legea nr.24/2000 și art.5 alin.(4) din H.G. nr. 110/2009.

Curtea a apreciat că Ordinul nr.2406/2011 și Ordinul nr.2407/2011 au caracter normativ, iar nepublicarea lor în Monitorul Oficial atrage sancţiunea inexistenţei lor și, pe cale de consecinţă, a inopozabilităţii, astfel încât efectele juridice ale acestora nu îi pot fi opuse reclamantului.

Întrucât Ordinul nr.7126/ 02.08.2011 are ca temei Ordinele nr.2406 și 2407, acte care nu îi sunt opozabile reclamantului datorită sancţiunii inexistenţei, ordinul atacat este lovit de sancţiunea nulităţii, fiind emis în baza unor acte normative afectate de vicii de legalitate capitale.

Pentru aceleași considerente, a arătat instanţa de fond, examenul organizat de A.N.V. este nul în ceea ce îl privește pe reclamant, efectele nulităţii neputându-se extinde asupra celorlalte persoane care au participat la concurs și nu sunt părţi în acest dosar .

Curtea a admis excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a pârâtei Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, invocată de către aceasta, cu privire la Ordinul nr.7126 din 02.08.2011,

emis de Autoritatea Naţională a Vămilor, reţinând că raportul juridic dedus judecăţii este născut între persoana vătămată – reclamant și autoritatea emitentă a actului administrativ – pârâta Autoritatea Naţională a Vămilor, instituţie cu personalitate juridică, cu buget și patrimoniu proprii, în subordinea Ministerului Finanţelor Publice, în cadrul Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, astfel că preavizul și ordinul de eliberare din funcţie a reclamantului nu pot genera obligaţii în sarcina pârâtei Agenţia naţională de Administrare Fiscală.

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs pârâtele Autoritatea Naţională a Vămilor prin Direcţia Regională pentru Accize și Operaţiuni Vamale Iași și Agenţia Naţională de Administrare Fiscală.

În recursul formulat de Direcţia Regională pentru Accize și Operaţiuni Vamale Iași, în numele și pentru A.N.V., a fost invocat motivul prevăzut la art.304 pct.9, în condiţiile art.304[1] din Codul de procedură civilă și au fost susţinute, în esenţă, următoarele critici:

– în mod greșit a reţinut instanţa de fond inexistenţa ordinelor nr.2406, nr.2407 și nr.2619 pentru motivul că aceste acte administrative nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I;

– în mod greșit a reţinut instanţa de fond incidenţa, în privinţa acestor ordine, a prevederilor art.11 din Legea nr.24/2000;

– în mod greșit a reţinut instanţa de fond că ordinele respective ar avea caracter normativ;

– instanţa de fond a ignorat faptul că ordinele respective se referă la situaţii concrete, punctuale și se adresează unui număr determinat de persoane, neproducând efecte *erga omnes*, fiind emise în aplicarea H.G. nr.565/2011, care nu a prevăzut

obligaţia publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pe fondul cauzei, recurenta a susţinut că procesul de reorganizare și de reducere a posturilor, inclusiv a postului deţinut de reclamant, a fost real și efectiv, iar concursul a fost organizat cu respectarea prevederilor legale și a dispoziţiilor regulamentare.

În concluzie, s-a cerut admiterea recursului, cu consecinţa respingerii acţiunii formulate, ca neîntemeiată.

3.2. În recursul formulat de Agenţia Naţională de Administrare Fiscală a fost invocat motivul de recurs prevăzut la art.304 pct.9, în condiţiile art.304[1] din Codul de procedură civilă, susţinând în esenţă, că instanţa de fond a reţinut în mod greșit că Ordinele nr.2406 și nr.2407 ar avea caracter normativ și că ar fi existat obligaţia publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Astfel, a argumentat autoritatea recurentă, cele două ordine au fost emise în aplicarea H.G. nr.565/2011 prin care a fost modificată H.G. nr.110/2009 privind organizarea și funcţionarea Autorităţii Naţionale a Vămilor, fiind aplicabile unor situaţii și unor persoane determinate și limitate, ceea ce le face să aibă caracter individual, iar nu normativ, nefiind incidente prevederile art.11 din Legea nr.24/2000.

În concluzie, a cerut admiterea recursului și respingerea acţiunii în ceea ce privește capătul de cerere referitor la anularea Ordinului nr.2406/2011 și Ordinului nr.2407/2011.

3.3. Intimatul-reclamant BA a depus întâmpinare prin care a răspuns criticilor recursurilor formulate, susţinând, în esenţă, că hotărârea atacată este legală și temeinică, instanţa de fond reţinând în mod judicios și argumentat caracterul normativ al actelor administrative care au stat la baza eliberării sale din funcţie și organizarea concursului.

În ceea ce privește recursul formulat de A.N.A.F., intimatul-reclamant a învederat că instanţa de fond, prin Sentinţa nr.72 din 27.02.2012 a admis excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a acestei autorităţi, astfel încât recursul său trebuie respins pe excepţia lipsei de interes.

În ceea ce privește recursul formulat de A.N.V., intimatul-reclamant a solicitat să fie respins ca nefondat.

În ceea ce privește recursul formulată de A.N.A.F., Înalta Curte constată că autoritatea recurentă nu justifică un interes în promovarea acestei căi de atac, din moment ce, în privinţa Ordinului nr.7126/2011, a fost admisă excepţia pe care a invocat-o pentru lipsa calităţii sale procesuale pasive, iar în privinţa Ordinului nr.2406/2011 și Ordinului nr.2407/2011 instanţa de fond nu a dispus anularea acestora, așa cum în mod greșit a susţinut A.N.A.F. în recursul formulat.

În ceea ce privește recursul formulat de A.N.V., rezultă că este întemeiat pentru considerentele și în limitele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a arătat în expunerea rezumativă la pct.2 al acestor considerente, instanţa de fond și-a fundamentat și argumentat soluţia pe faptul că Ordinul nr.7126/2011 pe care l-a și anulat, are ca temei juridic Ordinul nr.2406/2011 și Ordinul nr.2407/2011, care sunt inexistente, nefiind publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, așa cum prevăd dispoziţiile art.11 din Legea nr.24/2000 în privinţa actelor cu caracter normativ.

Deci, cu alte cuvinte, soluţionarea cauzei depinde de calificarea celor două ordine, ca acte administrative cu caracter normativ sau acte administrative cu caracter individual, în raport cu care prevederile art.11 din Legea nr.24/2000 sunt sau nu aplicabile.

Criteriile principale, în raport cu care actele administrative

se clasifică în acte cu caracter normativ și acte cu caracter individual sunt, pe de o parte scopul pentru care acestea au fost adoptate sau emise și, pe de altă parte, întinderea efectelor juridice produse.

Astfel, în ceea ce privește primul criteriu, în doctrină este unanim acceptat că actele administrative cu caracter normativ sunt adoptate/ emise în scopul organizării executării legii/ dispoziţiilor legale, în timp ce actele administrative cu caracter individual se emit totdeauna exclusiv pentru punerea în aplicare, pentru aplicarea în concret a legii/ dispoziţiilor legale.

Or, în cauză, este necontestat, că cele două ordine au fost emise pentru aplicarea în concret a dispoziţiilor H.G. nr.565/2011 care a modificat și completat H.G. nr.110/2009 privind organizarea și funcţionarea A.N.V., având astfel caracterul unor acte administrative cu caracter individual.

În ceea ce privește întinderea efectelor produse, actele administrative cu caracter normativ conţin reguli/ norme cu caracter general, având aplicabilitate într-un număr nedefinit de situaţii, astfel că produc efecte juridice *erga omnes* faţă de un număr nedefinit de persoane, în timp ce actele administrative cu caracter individual urmăresc realizarea unor raporturi juridice într-o situaţie strict determinată și produc efecte fie faţă de o singură persoană, fie faţă de un număr determinat sau determinabil de persoane.

Or, în cauză, cele două ordine au aprobat structura organizatorică centrală și teritorială a A.N.V. și, respectiv, statele de funcţii ale acestora, precum și regulamentele pentru realizarea testării profesionale a funcţionarilor publici și personalului contractual din cadrul structurilor A.N.V., fiind astfel aplicabile în situaţii strict determinate și producând efecte juridice în raport cu un număr determinant/ determinabil de persoane, fiind astfel și din acest punct de vedere acte administrative cu caracter

individual.

Deci, aprecierile și argumentele instanţei de fond sunt lipsite de temei, astfel încât dispoziţiile art.11 din Legea nr.24/2000 nu sunt aplicabile în privinţa ordinelor respective, neexistând obligaţia publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, ci doar a ceea a aducerii lor la cunoștinţa celor vizaţi, ceea ce s-a făcut prin comunicarea lor la toate structurile A.N.V. și pe pagina web a acestei autorităţi, operaţiuni necontestate în cauza de faţă.

În concluzie, recursul va fi admis, iar soluţia va fi casată, urmând ca dosarul să fie trimis aceleiași Curţi pentru rejudecarea cauzei.